

Skibe eller 3 pCt. som nu, idet hele Differencen jo saa ikke bliver mere end 1 pCt. Men det har heller ikke været min Tanke, at denne Difference skulde være af afgjørende Betydning; derimod havde jeg haabet, at man ved en Toldreform for Skibsrederierne kunde vinde, at de fremtidig slap fri for Indførselstold, og at en Beparelse af 4 pCt. ved Indførselen af Skibe vilde være af ikke ringe Betydning for Skibsrederne, tror jeg nok at turde sige. — Med Hensyn til de Bemærkninger, som den ærede Minister fremførte om Skibsafgiftens Forhold til Frihavnen, da maag jeg give den ærede Minister fuldstændig Ret, hvis Sagen lader sig ordne paa den af ham omtalte Maade, hvilket jeg imidlertid ikke har tænkt mig muligt. Som det nu er ordnet, er det Skibene der betale Skibsafgiften; dem betale de, inden de seile herfra, og naar de først ere borte, kan der vel fornuftigvis ikke være Tale om at tilbagebetale dem Skibsafgiften for de Varers Bedkommende, som igjen udføres, og kun beholde den af dem, som indføres til Toldterritoriet. Hvis det imidlertid er Meningen at ordne Sagen saaledes, som den ærede Minister antydede, nemlig saaledes, at Skibene i hvert Tilfælde skulle være fri for Skibsafgift, naar de løsse i Frihavn, og at Skibsafgiften senere ved Indførselen af en Del eller hele Ladningen til Toldterritoriet skal betales, saa har den ærede Minister fuldstændig Ret. Derved vil man imidlertid til en vis Grad komme til at omlægge Byrden, der hidtil har hvilet paa Skibene og kaste dem over paa Varerne, hvilket vil bethede en ikke ringe Forandring i de nu bestaaende Forhold. Det er ganske vist, at nu bæere Varerne Skibsafgiften for en ikke ringe Del gennem Forhøielsen af Fragten paa Grund af Skibsafgiften, men Forholdet vil dog i alt Fald i enkelte Tilfælde, stille sig anderledes, hvis det bliver, som den ærede Minister omtalte. Jeg kunde jo imidlertid ikke vide, at det var Hensigten at ordne Sagen paa den Maade, ellers havde jeg ikke udtalt mig, som jeg gjorde.

S. Bederien: Jeg er ikke enig med den ærede Minister i den Betragtning, han har af, hvilken Virkning en Indførselstold kan have. Den ærede Minister gjør gjældende, at ved den foreslaaede Melstold vil Melet ikke stige med 1 D., og at Mørken ved den foreslaaede Told ikke vil stige med 4 D. o.l.v. Jeg forstaaer slet ikke den Betragtning, Naar der paalægges en Told af 4 Kr. p. 1000 Mørken, vil jo indenlandske Teglværter være i Stand til at gaa indtil 4 Kr. højere i Pris end den, som udenlandske

Teglværter ville kunne levere Sten til; naar udenlandske Teglværter holdes ude, medens der nu siges, at komme en hel Del fremmede Mørken ind, saa er det mig umuligt at se Andet, end at ved Udelukkelse af denne Konkurrence sættes de andre Frembringere i Stand til at faae højere Priser. — Den ærede Minister httrede, at han var blevet meget overrasket ved at høre, at høie Kornpriser gjennemgaaende ikke have Interesse for det danske Landbrug. Jeg maa tilstaa, det undrer mig at høre den ærede Minister udtale noget Saadant. Jeg er ikke kommen til dette Resultat ved en eller anden løs Betragtning men ved ganske simpelt at høre, hvad Landmændene sige. De sige nemlig: det er os det Samme, hvordan Kornpriserne ere, da vi kjøbe lige saa meget, som vi sælge, om ikke mere. Det, det kommer an paa er, hvorledes Priserne staa paa Produkter, hvoraf vi sælge mere, end vi kjøbe, Smør og Flæsk. Foruden det Korn, man bruger til Kreaturerne, bruges Korn jo for største Deelen til Svinesoder, og i det Hele til at producere de nævnte Varer og ikke til Salg. Hvad vilde det nytte, om man fik betydelig mere for en Tønde Korn, end man nu faaer, naar man saa ogsaa skulde give meget mere for den, man skal kjøbe? Jeg tror denne Betragtning er ganske jævn og almindelig.

Hvad angaar mine Bemærkninger om Krigsstatloven af 1864, da nyttter det jo ikke her at komme ind paa en lang Diskussion om dette tit nok debatterede Spørgsmaal; men naar den ærede Minister, som det synes med stor Styrke, vilde gjøre gjældende, at disse Postter, hvorpaa der da blev lagt en Forhøielse, dog for en stor Del ere gaaede ind eller foreslaaede at skulle gaa ind under den almindelige Toldbestaafning, og at Ingen har haft Noget derimod at indvende, saa vil jeg sige, at dette jo aldeles ikke rammer Spørgsmaalet. Spørgsmaalet er ikke, om det er rigtigt at tage saa meget mere i Skat af Spiritus og Suffer, men Spørgsmaalet er ganske simpelt, om det er rigtigt at indlemme i Skatteystemet et Skattebeløb af omtrent $3\frac{1}{3}$ Mill. Kr., som i sin Tid blev givet under Forudsætning af, at der skulde gives det en ganske bestemt Anvendelse, og at Opkrævningen skulde falde bort, naar der havde gjort sin Nytte. Denne Skattelov blev jo vedtaget sammen med en anden Skattelov i samme Tiemed, men denne er for længe siden opgiven, og det er jo ogsaa den ærede Minister bekendt, at der fra den Side, som i sin Tid gennemførte Skatteloven, har lydt meget stærke Ord mod den Opfattelse, at en saadan Lov med bestemt Tiemed senere fastholdes og indlemmes som